

[Boye Meyer.]

nem store skatter og derefter med lovbestemmelser af den slags, vi her behandler. Såfremt man derfor ønsker at bevare aktieselskabsformen her i landet, og så længe man anerkender denne bedriftsform som samfundsnyttig, må man bort fra statens indblanding, i hvert fald på udbyttebegrænsningsområdet; ellers vil forholdene udvikle sig således, at der kun kan trives statsvirksomheder i samfundet, og det er formentlig ikke det, man vil. Det er min opfattelse, at denne lov snarest bør bortfalde. Vi kan ikke fremdeles opretholde de indgreb, der her foretages i selvstændig erhvervsdrift og i folks selvbestemmelsesret. Det er ikke misbrug, man her er ude efter; det er et indgreb, som går langt videre. Endelig stiller det sig vel således, at man skulle se at nå frem til en afvikling af restriktionerne også på dette område.

Af det, jeg her har anført, vil det formentlig fremgå, hvor urimelig denne lov er, og hvor farlig den vil kunne blive for fremtidens erhvervsliv, også for den genopbygning, man taler så meget om, og som man ellers gerne vil fremme.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig på mit partis vegne at anbefale at gå imod det fremsatte forslag til lov om udbyttebegrænsning.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Desværre kan jeg ikke indlede mit indlæg her med at takke for tilslutningen, thi den stærke tilslutning kom jo ikke til udtryk. I stedet kan jeg takke for den i det store og hele saglige behandling, man har givet forslaget, til tider endog humorfyldte. Hermed tænker jeg på det ærede medlem hr. Bjørner, der ikke mente, at min økonomiske indsigt var større nu, end da jeg var 10 år. Hvis det ærede medlem hermed sigter til min forståelse af de særlige nationaløkonomiske teorier, hans parti giver udtryk for, så kan det forsåvidt være rigtigt. Det er jo bekendt, at disse teorier deler befolkningen i to grupper: de, der ikke kan forstå dem, og de, der ikke kan forklare dem.

Nogle af de ærede ordførere, de fleste af dem, mente, at mit forslag behandlede aktieselskaberne og aktionærene ualmindelig dårligt, hvorimod det ærede medlem hr. Aksel Larsen mente, at jeg efter dette lovforslag behandlede aktieselskaberne og aktionærene urimelig godt. Dette kunne jo tyde på, at regeringen ved dette lovforslag har fundet netop det rigtige. Visse af de ærede ordførere havde åbenbart forventet, at loven nu skulle

falde bort. Det forekommer lidt ejendommeligt, eftersom vi for kun få måneder siden havde en udvalgsbehandling, der endte med enstemmighed om, at jeg skulle være forpligtet til straks ved rigsdagens sammentræden at forelægge et forslag til revision af loven.

De udtalelser, der faldt i udvalget, gik ikke ud på afvikling, men på yderligere ændringer og gradvis afvikling. Det er kendt, som det også er nævnt fra talerstolen i dag, at man fra de fleste partiers side gennem adskillige år har ønsket en udbyttebegrænsningslov på et nyt grundlag og netop har kredset om det grundlag, jeg har valgt her, nemlig en maksimering af forrentningen af egenkapitalen, så jeg forstår ikke rigtig den forbavselse, der her er kommet til udtryk.

Det forekommer mig, at der såvel i pressen som hos de ærede ordførere gør sig en vis misforståelse gældende med hensyn til den svenske udbytteregulering. Den myte breder sig, at i Sverige er aktieudbytte-reguleringen af en helt anden karakter og meget lempeligere end i Danmark og især meget lempeligere end det, der er foreslået her i lovforslaget. Denne opfattelse er gal. Den svenske udbyttebegrænsning hviler på principper, der er relativt stramme, principper, hvis gennemførelse jeg i og for sig godt kunne tænke mig vi drøftede i udvalget, hvis man hellere vil det. Den svenske udbyttebegrænsning hviler på to principper. Det ene er, at der højst må udbetales enten et beløb svarende til udbyttet for det første regnskabsår, som er udløbet før 1. oktober 1947, eller et beløb svarende til middeltallet for udbyttet for de tre sidste regnskabsår, som er udløbet tidligere end 1. oktober 1946, altså noget lignende det, der i øjeblikket er gældende her i landet. Det andet er, at der foregår tvangsindbetaling på en spærret konto i rigsbanken, idet aktieselskaber her skal indsætte a) 17 pct. af selskabets på generalforsamlingen fastsatte udbyttebeløb og b) 27 pct. af det beløb, hvormed nettooverskuddet overstiger årsudbyttet. Det er den svenske ordning vedrørende udbyttebegrænsning. Jeg har villet omtale den her, for at misforståelsen ikke skal brede sig videre.

Til trods for forkastelsen af lovforslaget som helhed kom de ærede ordførere dog ret stærkt ind på dets enkeltheder. Det kunne tyde på, at den principielle forkastelse måske ikke er så alvorlig ment.

Man kritiserer blandt enkelthederne først og fremmest, at jeg fastsætter i forslaget, at egenkapitalen kun må forrentes med 4